

DRSNĀ• DOKTOR - IGOR BEZBOLESTNĀ•

StĀ™eda, 11 leden 2012

Jak já nenávidím zubař™e... Na druhou stranu, kdo je miluje? Když budu parafrázovat jednu anglickou spisovatelku, tak jsem tlař™ila pro ĀEeskou republiku uř™krát, a vř™e, doufám, bez ztráty kytiř™ky. I tak jsem posera pĀ™ímo ukázka a vř™e, kde je moř™né narazit na injekce, vrtař™ky, kleř™tiř™ky a dalř™í zajímavé pomĀ™cky, odkrývá se mi mozek a pomalu vystupují ze svého tĀ™la, abych nemusela utéct zbabř™le z ordinace.

PĀ™esně tohle jsem zař™ila i na začátek tohoto týdne. ĀEekal mě jeden velmi závažný zákrok – trhání osmiř™kolikrát jsem se pĀ™eobjednala - s tím, ř™e to jeř™tá poř™ká, ale když vedle rostoucí sedmiř™ka začala stávkovat obzvlář™t bolestivým způsobem, pochopila jsem, ř™e takhle to odkládat jde jen do doby, než pĀ™ijdu ne o jeden, a rovnou o dva zuby. Tak jsem volila menř™í zlo a s definitivní platností jsem se rozhodla jít na kĀ™eslo, pod silné ruce zubař™ovi.

Týden jsem nespala, nejedla a nedýchala – jen sporadicky. O tom, ř™e jdu trhat osmiř™ku, věď™la i prodavař™ka v obchodě. Se vř™ema jsem probírala moř™né pozámkové komplikace a byla jsem pĀ™ipravená věru na vř™echno. Vysekávání, ř™ití, antibiotika, týden nateklou a modrou pusou atd. atd. No - bylo toho hodně.

Kamarádka mi nabídla odvoz a cestou mi jeř™tá barvitě popisovala, co vř™echno si vytrpěla ona. Jediné, co mi pĀ™iř™lo na tom vř™em pozitivní, byla nemoř™nost pĀ™ísunu jídla několik dalř™ích dní. Na to jsem se docela tĀ™ila. Zkrátím to. Ordinace byla plná podobně postiř™ených ř™ekajících na trhání osmiř™ky a pan doktor chirurg nejen vyhlář™ený svým umem, ale taky veliký ř™prýmař™ a kecka. Pokař™dé, když mu někdo (podle slov) tuhnul na kĀ™esle, vydal se do ř™ekárny a bavil pacienty. Dozvěď™li jsme se, jak peř™e vdolky, jak vař™í svíř™kovou a jak mu skoro ř™ádná neutěř™e. Když jsem pĀ™iř™la na ř™adu já a tĀ™esoucí se rukou podávala rentgen na cd, odně slovy, ř™e kdyby doopravdy věď™l, do ř™eho jde, tak by byl zbyteř™ně nervózní. Když mi dával injekci, nezapomněl mi upozornit, ř™e mu v nemocnici ř™íkají Igor bezbolestný, a když jsem mu „tuhla“ na kĀ™esle, odeř™el c

ř™ekárny, povykládat ostatním, co a jak mi bude dĀ™lat. Do dostateř™ě tuhé pusy mi strĀ™il nějaký ř™elezný nástroj s dĀ™rukojetí a začal pář™it. Pak na chvíli pĀ™estal, nechal mě vypláchnout pusou a utrápeně mi ř™ekl, ř™e to nejde a je to komplikované, mám prý slézt s kĀ™esla a doděláme to zítra. Zř™stala jsem na ř™j civě s hrř™ou ve vytř™eř™týnc a pak jsem si uvědomila, ř™e se sestř™iř™ka směje a ř™íká mi, ř™e je hrozný. On pak rozevř™el dlaň a ukázal mi její osmiř™ku.

Smála jsem se úlevou. Celé to trvalo asi dvacet vteř™in a nehorř™í na tom vř™em byla umrtvující injekce. No, a pak jsem jeř™tá ř™ekala na tu slibovanou a avizovanou hroznou bolest a komplikace, ale poř™ád nic. Ani teř™. Trochu to cítím, ale jíst měř™u, klidně vesele ř™výkat. Takř™e ř™ádná vynucená dieta a ř™ádných pĀ™ kilo dole, ach jo&

PAULA